

Hoerenhondjes

Ingeborg Nienhuis

Eerste Pries Grunning

Ienainen was hai weerom. Ons koamer leek nog klaainer as hai der middenien ston. Mit zien scholders n beetje kromd, zien vouten n endje van nkander ien hoaveloze wollen hosen en mit zien braide lief t waainege daglicht dat deur vensters kwam dimmend, nam hai veul van de roemte ien. Onmiskenboar trug was hai, en toch mos ik zoas elke keer kieken of hai t wel recht was. Of dizze grote man, mit zien hoar achtersteveuren op kop, dezulfde wezen kon as dij ik eerder as vrishemmelde kerel mit gekamde hoaren oetswaaid haar op koade.

‘Doe bis nou weer de man ien hoes, doe hols n oogje ien t zaail. Stel mie nait teleur, jong,’ bromde hai mie bie zo’n òfschaaid tou. Ik zol mien best doun, dat beloofde ik hom.

Nou sweeg mien pabbe, mor de geur dij hai verspraaidde sprak veur hom. n Bietend bouquet van dieseleulie, vis en slietk trok deur roemte. Mamme en buurvraauw Tjaakje hadden ons hoeske nog wel krekt zo goud bound. Mien mamme en buurvraauw Tjaakje trokken veul mit nkander op. Voak smoesten zai as ik t nait heuren mog, en din lette ik extra goud op.

‘Aans kon ik mie ja nait ains n lapke stof kopen veur n nij klaid,’ fluusterde mamme lestdoags, en buurvraauw Tjaakje stak heur dou iets tou dat zai oet heur onderklaid frommelde.

‘Pabbe!’ raip ik blied. Hai leek mie nait te heuren, zien gedachten nog aargens bie heerns wied vot, zien blik griesbewolkt.

Dit weerzain voltrok zuch haile aans as veurgoande keren. Normoal klösten wie noa t heuren van skeepstoeter soamen noar hoaven, mien mamme en ik, om mien pabbe te zain aanmeren. Machtege skeepstaauwen wurp hai din om bolders bie aanlegstee. Zo gaauw as hai noar mie laggen dee en mien noam raip, wis ik dat zien verbond mit zee verbroken wer. Hai stapte din jenteg van boord, smokte mien mamme op mond en tilde mie mit n ruk op om mie hìn en weer te swaaien maank zee en laand. Doarnea gaf hai mamme vannijs n smok; de allernuverste van de moekes op t dörp.

Achter mie kwam mamme binnen. Ik draaide mie om noar heur en zag heur oetkiek verstieven.

Zai hil stil en loerde mien pabbe aan. Nou kwam der leven ien zien ogen, zag ik dou ik mie weer noar hom wendde.

‘Dag vraauw,’ zee hai òfgemetten.

t Duurde eefkes veurdat mien mamme wat trug zee.

‘Dag man,’ heur stem schuurde, klonk onvaast.

Zai passeerde mie van achtern. Om mien pabbe ien aarms te kinnen valen, loofde ik, mor zai stapte bie hom laangs. Doar mos zai muite veur doun, omreden roemte maank hom en muur was der nait veul. Dougericht tastte zai noar ain van de porseleinen hondenbeeldjes op t gele toaveltje veur t roam. Twij hadden wie doarvan en ik was wat benaauwd veur heur, mit heur wille loensogen en aigenwieze snoeten. Veur mamme t beeldje goud en wel pakken kon, draaide pabbe hom noar heur tou en greep heur steveg bie aarm. Mit zien vrije haand griste hai t aander hondenbeeldje van t toaveltje en hil t hoog boven zien kop. Der vlamde wat oet daipste wereldzeeën ien zien oetkiek. Mien aangeboren bliedschop om hom weer te zain betijde. Was ik nog aal de man ien hoes?

Ien gedachten zag ik botter hoaven binnervoaren. Aan boord mien pa; mien échte pa, en nait dizze kwoaie kerel mit wel ain hom morzo omwizzeld haar. Dat kon best, der kwamen en gingen ja zoveul kerels over ons drumpel. Dou ik lestdoags op n mörgen deur bovenmeester noar hoes stuurd wer om raauwranden onder mien noagels vot te bounen, trof ik der nog ain ien ons keuken. Hai droug nette klaaier en schikte krekt zien das. Mien mamme droug gain schoet en keek verhilderd dou zai mie zag, herpakte heur en stelde dij man veur as ome Gerrit. Pabbe en hai haren hikhakkerij, vertelde zai soavends, ook al pebaaierde zai moraal om breuk te liemen. t Zol dus mor beter wezen as ik tegen gainain zee dat ome Gerrit hier touholden haar.

‘Nou mostoe es eefkes kieken wat ik hier heb, jong!’ raip mien pabbe. Hai bleef mien mamme aankieken mit n kop vol störm, al richtte hai t woord tot mie.

‘Zukse porseleinen beeldjes oet Engeland jong, waistoe hou of dij neumd worden?’ Mien pabbe prout nooit haarder as neudeg; ik wis nait wat of ik zeggen mos. t Kwam mie dernoar veur dat zien bosschop mie hail nait gol. Wat mos hai mit dij lèlke hondjes? Ik begreep al nooit woarom dij op t gele toaveltje stonden; t ainegste nuvere meubel ien ons hoeske.

Mien mamme pebaaierde mit heur lösgekregen haand zien aarm noar beneden te sjourren en piepte: ‘Siert, asjeblijft.’

‘Hoerenhondjes!’ bulderde hai. Mien mamme kromp ien nkander.

‘En wais woarom dij zo haiten, jong?’ Ik ston doar riddersloagen, doodsbenauwd dat hai mien mamme mit dat beeldje op kop haauwen zol. Zai trilde, terwiel dat zai heur aan zien vouten wurp. Heur schraiwen wer slimmer, woardeur mien pabbe zien stemvolume nog es meer aanzette.

‘As dij hondjes zin hebben om te speulen, din goan zai mit heur snoeten noar t roam zitten. Persies zoas dizze beeldjes hier krekt stonden, begrips wel?’ Veur zien doun spuide hai n wotterhoos aan woorden.

‘En nou vertelde buurman, dat is buurvrouw Tjaakje heur kerel, n grappeg verhoal...’ Mien mamme schudde mit kop.

‘t Ging over mamme. En t ging over dizze hoerenhondjes...’

Mien mamme liepte mit n laange oethoal, nou ook mien pabbes stem brak.

Ik durfde mien blik nait van t hondenbeeldje ien mien pabbes haand òf te wenden,
omreden ik begreep dat mien mamme hiernoa nooit meer de mooiste mamme van alle
moekes op ons dörpke wezen zol.